

2019. január 20.

Kiáltó Szó

A TATABÁNYA-BÁNHIDAI REFORMÁTUS GYÜLEKEZET HÍRLEVELE

Lekció: János 1,19-28
Textus: János 29-34

Kivagyok én?

Szeretett Testvéreim!

Keresztelő Jánosnak feltették a kérdést: kivagy te? Találgatták is, de ő, tisztában volt vele, hogy kicsoda. Neki nem voltak identitás, vagyis önazonosság problémái. Ma a legtöbb ember ezzel küszködik. Ezért van annyi vadhajtás, zürzavar ezen a területen. Már nem tudják azt, hogy fiúk-e vagy lányok az emberek, vagy talán nem is akarják tudni. Mert nem az Isten előtt teszik fel a kérdést: ki vagyok én? Készülés közben felrémlt bennem egy régen hallott ének, amit most hadd idézzek!

*„Ki vagyok én, ki vagyok én,
kinek lát engem az Isten?*

*Sok bűnömért, vétkeimért elítél
engem az isten.*

*Veszendő, utolsó bűnös vagyok,
Szívemben sötétség, kívül bajok,
S ha nem jön segítség,
elpusztulok.*

*Valaki hív, valaki vár, valaki
hívogat engem.*

*Sok bűnömért, vétkeimért valaki
szenvedett értem.*

*Megváltó Jézusom befogadtál,
Azért mert szeretted, üdvöt adtál.*

Újjá lett életem parancsára vár.”

János tudta, hogy ő egy kiáltó szó, egy útkészítő. Semmi többet nem gondolt magáról, pedig

gondolhatott volna. Krisztus vagy, Illés vagy, próféta vagy? – kérdezték. Ő azonban nem hagyta magát belevinni a kérdezők által egy hamis önazonosságba. Egy hang volt, egy útjelző, egy iránymutató, és neki ez elég volt, ezzel ő meg volt elégedve. Ő komolyan gondolta azt, amit mi sokszor csak kegyes szólamból emlegetünk, de nem tudjuk, mert nem akarjuk megélni, hogy: neki növekedni kell, nekem pedig alább szállanom, és arra sem vagyok méltó, hogy saruja szíját megoldjam.

Ki vagyok én? Tegyük fel ma a kérdést testvéreim, és találjuk meg a választ is, ha eddig még nem leltünk rá! Persze nem csak nekünk megy nehezen önmagunkra találni, helyes önazonosságot nyerni. Nehezen ment ez a Szentírás szereplőinek is. Hadd hozzak ide néhányat közülük, hogy az életükön keresztül magunkra ismerhessünk.

Ki volt Mózes? Zsidónak született, de a fáraó lányának fiaként nőtt fel. Amint később kiderült a gyilkossága után, egyiptominak sem tekintették, mert elítélték volna, de a saját fajtája sem fogadta be. Ezért menekülnie, bujdosnia kellett. Évtizedekig idegenek közt pásztorkodott, és talán azt hitte, hogy ő egy pásztor, erre van teremtve. Majd, mikor megszólította Isten, alkalmatlannak látta magát a feladatra. De mégis, miként jutott

el az élete a nyugvópontra, mikor talált igazán önmagára? Úgy és akkor, amikor megszólította őt Isten, és küldetést adott az életének. Ettől kezdve, bár fejlődnie kellett még, de tudta azt, hogy kicsoda: Isten kiválasztott eszköze, a zsidó nép fia.

Aztán ott van még az Ószövetségből Gedeon. A legkisebb nemzetség, legkisebb családjának, legfiatalabb tagja volt.

Hitevesztetten, reménytelenül, félelmek között tette a dolgát. De egyszer őt is megszólította az Úr, és azt mondta neki, hogy nincs magára hagyva, mert az Úr vele van, és ő egy erős vitéz. Gedeon az elején ebből még semmit sem látott, de az Úr látta benne, és látja bennünk is azt, amit Ő helyezett belénk, ami érték, és amit egyedül csak Ő tud előhozni belőlünk. Előhozta ezt Gedeonból is. Feladatokat adott neki, amiknek meg cselekvése közben megtalálta önmagát, helyét, és élete rendeltetését.

Álljon előttünk az Újszövetségből Péter apostol. A Szentlélek kitöltetéséig küzdött azzal, hogy ki ő valójában. Volt, amikor belátta, hogy ő egy bűnös ember. Volt ő szép bizonyágtevő, Krisztusnak és Isten Fiának vallotta Jézust. Lelkesedett, fogadkozott, atyáskodott Jézus felett, aztán azt is mondta, hogy nem vagyok az Ő tanítványa, nem ismerem Őt. De Pünkösöd után világosan látta küldetését, és tudta azt, hogy az ő feladata az, hogy a

pogányoknak hirdesse a Krisztust. Küldetéstudatában és önazonosságában senki és semmi nem tudta megintatni.

És végül nézzük meg Pál apostolt. Először azt gondolta magáról, hogy ő egy több nyelvet beszélő, tanult ember, zsidó létére római polgár, akinek az a feladata, hogy üldözze a keresztyéneket. Úgy tűnt, hogy ő egy biztos identitással rendelkező ember volt. Az igazi önazonosságát mégis Jézus adta meg neki a damaszkuszi úton és az után. Jézus mellett rájött arra, hogy bűnösök között ő az első, és neki az a feladata, hogy mindenkinek beszéljen arról és szenvedjen azért, akit korábban üldözött. És ő szíves örömet elfogadta ezt az új identitást.

Ha megfigyeltük az előzőekben felsorolt embereket, akkor egy valami közös bennük: Isten nélkül, vagy egy hamis istenképpel élve egyik sem tudta azt, ki ő valójában, de amikor találkoztak az élő Istennel, amikor megszólította őket, amikor feladatot, új és egy életre szóló célt kaptak, akkor rátaláltak önmagukra is. Mert egyedül csak az Úr mellett és az Úrban találjuk meg igazi önmagunkat. Mert akkor jövünk rá arra, hogy kik is vagyunk. A Bibliában János apostol azt mondja: „*Most Isten gyermekei vagyunk.*” (1János 3,2) Igen, ez a lényeg. Jó, ha tisztában vagyunk azzal, hogy Istentől rendelt és teremtett módon fiúk vagyunk-e vagy lányok, hogy magyarok vagyunk, vagy más nép fiai. De a legfontosabb azzal tisztába jönni, hogy Isten gyermekei vagyunk, vagy sem. En, amióta Isten gyermeke vagyok, tudom igazán, hogy mi az értelme és célja az életnek. Ez az életemben a legfontosabb, ebből kiindulva tudom azt, hogy magyar vagyok, hogy lelkész

vagyok, hogy férj és édesapa vagyok, hogy barát, kolléga vagyok. Minden egyébnek ez az egy az alapja. Testvérem! Te már tudod azt, hiszed-e és vallod-e, hogy te is Isten gyermeke vagy? Ha igen, akkor nincs okod félni semmitől, akkor egészen mindegy, hogy milyen pozíciót töltesz be ebben a világban, orvos vagy-e, vagy gyári munkás, mert Isten gyermekeként a legnagyobb státuszt, helyzetet kaptad meg, amit csak ember megkaphat. Akkor még egy államelnök is irigyelhet téged, ha ő nem Isten gyermeke, mert neked jobb a helyzeted, az Istentől való értéked, mint neki. Ha még bizonytalan valaki abban, hogy ő Isten gyermeke-e vagy sem, akkor nyíltan és bátran hívja be a szívébe és az életébe Jézus Krisztust, mert, az Ige azt mondja: „*Akik Őt befogadták, azokat felhatalmazta arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek, mindazokat, akik hisznek az Ő nevében.*” (János 1,12) Az Isten gyermeke pedig Jézus Krisztus által mindazt öröklé, amit Jézus az ő halálával, feltámadásával és mennybemenetelével megszerzett neki. Nem véletlenül kezdődik a Heilderbergi Hitvallásunk azzal, hogy az életben és a halálban is az az egyetlen vigasztalásunk, hogy Jézus Krisztus tulajdonai, vagyis gyermekei vagyunk. Ha ezt a titkot, ami már nem is titok minden ember tudná, nem lennének személyiségzavaros, depressziós emberek. Nem lenne annyi konfliktus, szeretetlenség, mert Isten gyermeke küldetésének tekinti azt, hogy azt, hogy Urát és Istent képviselje ebben a világban. Segítsen az úr bennünket ebben megerősödni, vagy elfogadni, és éljük meg minél teljesebben azt, hogy Isten gyermekei vagyunk! Ámen
Elhangzott: 2019.01.13-án Sz.S.

HIRDETÉSEK

Jövő héten a délelőtti bibliaórák meg lesznek tartva. Az imahétre való tekintettel a délutáni alkalmak elmaradnak.

Az Imahét programja:

„*Az igazságra, csakis az igazságra törekedj!*”

Hétfő: 18.00

Bánhidai Római Katolikus Templom – Igehirdető: Schermann Gábor

Kedd: 18.00

Pünkösdi Imaház Bánhidán, Kossuth utca 34.
Igehirdető: Gedő Attila

Szerda: 18.00

Reménység Gyülekezete a Mátyás Király utca 19. alatt
Igehirdető: Varga Attila

Csütörtök: 18.00

Evangelikus Templom a Jókai utca 81. szám alatt
Igehirdető: Dezső Tibor

Péntek: 18.00

Dózsakerti Közösségi Ház, Dózsakert utca 1. – A Baptista gyülekezet a házigazda.
Igehirdető: Szilágyi Sándor

Szombat: 18.00

Bánhidai Református Templom – Igehirdető: Hamar László

A záró alkalom után szeretetvendégséget szervezünk. Ismét kérjük az asszonytestvérek szíves segítségét, hogy meg tudjuk vendégelni a hozzánk érkező testvéreket!

Az Úr legyen gyülekeztünk őriző Pásztora!

Elérhetőségeink:

2800 Tatabánya, Árpád utca 1.

Tel: 34-333-577/06-30-3730036

www.refbanhida.hu